

רע"פ 1516/15 - נקישוב דימטרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1516/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

נקישוב דימטרי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 26469-01-15, מיום 15.2.2015, שניתן על-ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם המבקש:

עו"ד ארז רופא

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"ת 26469-01-15 (שניתן על-ידי כב' השופטת ד' עטר), מיום 15.2.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 3404-09-13, מיום 6.1.2014, שניתנה על-ידי כב' השופטת ט' אוסטפלד נאווי.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ותקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. לאחר מספר דחיות, נקבע הדיון בעניינו של המבקש ליום 6.1.2014, אך המבקש ובא-כוחו לא התייצבו לדיון. המבקש הורשע בהעדרו, ובית המשפט לתעבורה השית עליו

קנס בסך 5,000 ש"ח; 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה; ו-12 חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים.

3. ביום 10.2.2014, הוגשה על-ידי בא-כוחו הקודם של המבקש, עו"ד משה שאול, בקשה לביטול פסק הדין, אשר נתמכה בתצהיר, בנימוק שהמבקש לא ידע על מועד הדיון שנקבע בעניינו. לאחר שהבקשה נדחתה, הגיש המבקש ביום 16.12.2014, בקשה נוספת לביטול פסק הדין ולעיכוּב ביצוע גזר הדין, וזאת לאחר שהחליף את ייצוגו. בקשה זו נדחתה, אף היא, על-ידי בית המשפט לתעבורה.

4. על החלטתו של בית המשפט לתעבורה מיום 16.12.2014, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נאמר, כי "כעולה מתצהיר שנתן המערער [המבקש] בתמיכה לבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, בבית משפט קמא, בסעיף 4 שבו צויין כי לא התייצב מחמת טעות במועד הדיון [...] הלכה היא כי אין בטעות, ואף בכזו שחלה בתום לב כדי להוות עילה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר". בנוסף, הדגיש בית המשפט המחוזי בפסק הדין, כי עונש הפסילה שהושת על המבקש מצוי ברף התחתון של הפסילה המתחייבת, נוכח העבירה בה הורשע המבקש, ומכאן שלא מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו. בנסיבות אלה, קבע בית המשפט כי אין כל מקום להתערבות בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, ולפיכך נדחה הערעור, בפסק דין מיום 15.2.2015.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי. בבקשה לרשות ערעור התמקד המבקש בטענה לפיה מחדליו של סנגורו הקודם, עו"ד משה שאול, אשר לא ידע אותו כי עליו להתייצב לדיון שנקבע בעניינו, ואף לא התייצב בעצמו לדיון, עולים כדי "כשל בייצוג", וגרמו למבקש עיוות דין.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים בהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגות מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם נגרם למבקש עיוות דין או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015)). הבקשה שלפניי מצויה בד' אמותיו של עניינו הפרטי של המבקש, באופן שאינו מצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה. כמו כן, לא מצאתי, כי מתעורר, בעניינו של המבקש, חשש מפני עיוות דינו, או חשש לאי-צדק כלפיו.

8. למעלה מן הצורך, אדון בטענתו המרכזית של המבקש גם לגופו של עניין. כפי שציינתי ברע"פ 1973/13 חסן נ' מדינת ישראל (24.3.2013):

"הלכה פסוקה היא, כי על הטוען טענת כשל בייצוג להוכיח קיומו של עיוות דין ואין די בהעלאת טענות סתמיות בעלמא. המבחן לקיומו של עיוות דין, בהקשר זה, נקבע כמבחן סיבתי-תוצאתי, לפיו "יש להראות כי אלמלא הייצוג הכושל אפשר שתוצאת ההליך הייתה משתנה" (ראו, ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל (30.7.2012); ע"פ 1057/96 אמסלו נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 160 (1998)). עסקין במבחן אובייקטיבי, בגדרו, על בית המשפט היושב על המדוכה לשאול "האם קיים חשש סביר כי הפגיעה בזכויות הנאשם השפיעה על שיקול הדעת השיפוטי, במובן זה שעקב הפגם גדלה הסבירות להרשעת שווא" (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 793, 797 (1996))."

במקרה דנן, בדין דחה בית המשפט המחוזי טענה זו, וזאת נוכח אמירתו המפורשת של המבקש, בתצהיר התמיכה שהגיש לבקשתו הראשונה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו, לפיה הוא לא התייצב לדיון בעניינו, מחמת טעות במועד הדיון. ניסיונו של המבקש, לטעון כי הוא לא הבין את תוכנו ומהותו של התצהיר, עליו חתם, לא יצלח. משבחר המבקש לחתום על תצהיר המאשר את נכונות הצהרותיו, לאחר שהוזהר כי עליו להצהיר אמת אחרת יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, הדעת נותנת כי היה מודע לתוכנו של התצהיר ולמשמעות הצהרתו, ואין כל ממש בניסיונו של המבקש להתנער מדברים אלו.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ח באדר התשע"ה (9.3.2015).

ש ו פ ט